

ET SJOVT OG SPÆNDENDE ARBEJDE SKAL VÆRE EN MENNESKERET

MIDTVEJS I JOURNALISTKARRIEREN TOG KIRSTEN BOHL KOMMUNIKATIONSVEJEN, OG HUN SER MED STOR TILFREDSHED PÅ AKADEMISERINGEN OG PROFESSIONALISERINGEN AF KOMMUNIKATIONSBRANCHEN

Af Finn Serup Jensen, kommunikationsrådgiver, SKAT

- Arbejde er en fantastisk ting. Man sætter sig på sin plads, og forbi kommer interessante kolleger og andre mennesker, der kommer med spændende opgaver og ny viden, som næsten altid er med til at øge ens egne kompetencer. Derfor bliver der ikke tale om efterløn for mig, fastslår Kirsten Bohl, der i godt 20 år har arbejdet som informations-, presse- og kommunikationschef og rådgiver i organisationer som Landbrugsrådet, Dansk Arbejdsgiverforening, Kræftens Bekæmpelse og Sundhedsstyrelsen. Det var efter et tiår som journalist på TV-Avisen.

Sidste år stoppede Kirsten i Sundhedsstyrelsen, og det var egentlig planen, at hun og hendes mand, Jan Horskjær, der stoppede på cirka samme tid, ville tilbringe et tidligt otium med et jysk fritidshus som hjemmebase i stedet for lejligheden med udsigt over søerne i København. Men sådan er det ikke blevet. Selv om dåbsattesten siger 1947, har hun taget fat på en ny karriere som konsulent og selvstændig rådgiver.

Deraf hendes bemærkning om det fantastiske ved at arbejde.

Trist at efterlønnen er så populær

- Det er overordentlig trist for samfundet, at efterlønnen er så populær. Det er synd, at mange mennesker er så kedede af deres arbejde, at de vælger det fra så tidligt i livet. Det bør være en menneskeret at have et sjovt, spændende eller givende arbejde, som man trives med, siger Kirsten. Selvfølgelig helt bevidst om, at hun har været privilegeret med gode chefer, og ikke mindst at hun i sine perioder som chef har haft det allersjovest.

- Og i dag i mit og Jans fælles firma er jeg selvfølgelig også bevidst om, at noget arbejde er sjovere end andet. Og vi er i den heldige situation, at vi kan sige nej tak til opgaver, der ikke er sjove eller udfordrende nok, siger Kirsten. Den sidste bemærkning er også et udtryk for en ny læring.

Tidligere i år begyndte opgaverne at presse sig på i et omfang, så der

gik for mange aftener og weekends med lutter arbejdsopgaver. Så med Jans hjælp har hun nu lært også at sige nej tak til opgaver.

Journalist i virksomheden

Kirsten Bohl blev uddannet som journalist for næsten 40 år siden, og den journalistiske arbejdsform har også præget hende i årene i kommunikationsfaget.

- Jeg har altid ment, at en af mine fornemste opgaver var at se arbejdspladsen udefra, og jeg har tusind gange sagt til kolleger, at de aldrig skulle gøre noget, de ikke kunne holde ud at læse om i Ekstra Bladet. Det skulle nogle af dem ha' lyttet lidt bedre efter. En stor del af mine opgaver handlede om de eksterne relationer og især pressen. Men hvis ikke tingene var i orden internt, skulle det selvfølgelig bringes i orden først. Derefter var det absolut en af mine hovedopgaver at finde de gode historier om arbejdspladsen, som ikke var blevet fortalt. Så på det punkt har jeg været mere journalist end embedsmand.

Aldrig bedt nogen om at lyve

- Det var vist Jess Myrthu, der først formulerede sætningen, 'at man altid skal sige sandheden, men ikke nødvendigvis rutte med den'. Det var meget morsomt sagt, men jeg havde et ambivalent forhold til indholdet.

Journalisterne var mange år om at acceptere, at et kommunikationsjob ikke er det samme som at prostituere sig, siger Kirsten Bohl, tidligere journalist på TVA og kommunikationschef i flere organisationer.

For grænsen mellem at undertrykke relevant information, at holde noget skjult og så at lyve kan være svær at trække. Og jeg er glad for i den sammenhæng at kunne sige, at jeg aldrig har løjet eller bedt nogen om at lyve. At det ikke har været nødvendigt har muligvis noget at gøre med, at jeg altid har haft ualmindelig gode chefer. Sådan nogen skal man vælge med omhu, smiler Kirsten.

Det ene ben uden for arbejdspladsen

Det første kommunikationsjob var i Landbrugsrådet i slutningen af 1980'erne. Landbruget kæmpede blandt andet med miljømæssige imageproblemer, og Kirsten dækkede miljøstoffet på TV-Avisen. Den daværende præsident for Landbrugsrådet, H.O.A. Kjeldsen, forstod, at det var nødvendigt at gøre sektoren mere åben i forhold til det øvrige samfund, og et af initiativerne var at ansætte Kirsten som informationschef.

- Jeg havde højt det ene ben i Landbrugsrådet. At se kritisk på landbruget med omverdens øjne og påvirke på den måde, var den største tjeneste, jeg kunne gøre dem på det tidspunkt.

Finde de gode historier

- I andre tilfælde, for eksempel i Kræftens Bekæmpelse, blev opgaven en anden. Kræftens Bekæmpelse var ramt af en ledelseskrisse og fik ny ledelse, men omdømmet i befolkningen var i bund. Organisationen var spækket med dygtige mennesker, og der blev gennemført så meget fremragende forskning, at opgaven her var at finde de mange gode historier frem og få dem ud. Jeg var mere journalist end noget som helst andet. Kirsten gik fra journalistjobbet til kommunikationsjobbet på et tidspunkt, hvor det var populært at hyre tv-stjerner og andre journalister som informations- og kommunikationschefer.

Begrænset teori

- Den kommunikationsteoretiske ballast var begrænset dengang. På TV-Avisen husker jeg, hvordan kollega Mogens Rubinstein på et tidspunkt stillede sig op og tegnede den journalistiske nyhedstrekant i fire lag med betegnelserne Hey, You, See, So.

Det er den teori, vi har i vores fag, skulle vi ikke bruge den, spurgte han? Og ordet kommunikationsstrategi var det ikke mange af os, der kendte endsige kunne udforme en, siger Kirsten i dag.

Ingen prostitution

Hun ser med stor tilfredshed på den akademisering, der er sket i kommunikationsfaget de seneste 15-20 år. - Dygtige mennesker har udført et stort arbejde med at professionalisere journalist- og kommunikationsuddannelserne. Journalisterne har kun tøvende accepteret kommunikationsfolket. For eksempel oplevede jeg på Journalisthøjskolen, da vi for nogle år siden evaluerede uddannelsen, at de underviste i kommunikation i samarbejde med virksomhederne. Men eksamen holdt man uden virksomhedsindblanding. Vorherre bevares. I dag kommer den nye rektor fra et kommunikationsjob. Og journalisterne har lært, at der i kommunikationsfeltet er mange nye job, og at det ikke bare er job, hvor man tjener kassen og prostituerer sig. Tværtimod er det et felt med kolossalt spændende udfordringer, hvor man kan påvirke udviklingen og lære en masse om organisationers indre liv og ledelse på en helt anden måde, end man får mulighed for som almindelig journalist. ■